

Regjeringen har udtalt, at den vil gaa af. (Berg: At den vil indgive sin Dimission!) Ja, det er ganske vist det, der er udtalt, men jeg antager ogsaa, at Følgen deraf vil blive et Ministerfiske; om dette bliver til det Bedre eller ikke, veed jeg ikke, men jeg vil haabe det Bedste. Dermed var jeg som sagt færdig lige overfor Indrømmelserne. Jeg fandt, at alle de foreliggende Punkter efter den Stilling, Folkethinget havde indtaget, ikke blot havde den Betydning, de have i og for sig selv, men ogsaa den, at Thinget med Hensyn til dem havde indtaget et Standpunkt, hvorfra det ikke vilde vige. Dette Indtryk have Forhandlingerne gjort paa mig, og, som jeg tror, ligeledes paa Størfepartien af det danske Folk. Navnlige maatte man faae dette Indtryk ved Forhandlingerne under Finantslovens eneste Behandling her i Thinget, og jeg tror, det var Hensigten, at man skulde faae dette Indtryk; særlig tror jeg, man ønskede hos Regjeringen at fremkalde et stærkt Indtryk af, at man ikke vilde vige fra Stedet, selv om Regjeringen kunde have fundet sig bespiet til uebløffelig at søge sin Afsted og at gaa af. Naar dette er Tilfældet, mener jeg, man var berettiget til at slutte — det er ialtsald min personlige Opfattelse — at Flertallet i denne Forsamling vilde have vendt tilbage til sit oprindelige Standpunkt; jeg ser idetmindste ikke, der er Grund til at afvige derved. Skulde jeg afvige derved, vilde jeg derved, naar jeg ser hen paa selve Realiteten, komme i Strid med min Overbevisning. Ikke mindre Betydning have disse forskjellige Punkter faaet for mig ved den hele politiske Stilling, eftersom Folkethinget paa hvert af disse Punkter havde indtaget et Standpunkt. Jeg udtaler her kun min personlige Opfattelse; Andre kunne have en anden Opfattelse og kunne nu komme til at stille sig paa en anden Maade; derfor skal jeg ikke rette nogen Bebrejdelse mod Noget, hvad jeg ogsaa er uberegtiget til. Af de anførte Grunde vil jeg ikke kunne fravige Standpunktet, og det saameget mindre som jeg derved vilde fremkalde en stor Skuffelse hos den Befolkning, der har valgt mig. Dette for mit personlige Vedkommende. — Jeg vil dernæst tillade mig at gjøre et Par korte Bemærkninger. Jeg tror, at det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) malede Situationen med for mørke Farver. Der er for mig ganske vist ikke meget lyst i den, og jeg deler ikke den lyse Betragtning, som det forekom mig, at det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) kom til. Naar vi skulde betegne Situationen ret, antager jeg, at vi haade i det ene og i det andet Thing, istedetfor at tale om Tilfredshed, maa komme til, at det Allerlyseste, der kan siges, er, at der maa være lige stor Utilfredshed paa begge Sider. Ganske vist veed jeg, at Tanken om en provisorisk Finantslov hos Enkelte har fundet mere eller mindre Rum, men Frygten derfor har jeg ikke haat, og jeg har der-

for ikke i mindste Maade kunnet lade mine Strid bestemme deraf. Jeg tror nemlig, at en provisorisk Finantslov vilde være magtesløs i enhver Regjerings Haand, og ialtsald tror jeg, at den vilde have været aldes magtesløs og ubrugelig i den nuværende Regjerings Haand.

Winther: Naar der ikke var fremkommet saa stærke Udtalelser fra forskjellige Sider imod dem, der kunne stemme for det Resultat, som her foreligger, vilde jeg ikke have haat den Uleilighed at sige det Par Ord, jeg dog nu er nødt til at fremsøre. Det forekommer mig, at der endog fra et æret Medlem er faldet Ytringer om, at man ikke rigtig med Vre kunde stemme for, hvad der foreligger, men denne Udtalelse kan jeg for mit Vedkommende ikke anerkende for rigtig. Jeg har i Sinde at stemme for, hvad der foreligger, og altsaa er jeg overbevist om, at man kan gjøre det med Vre. Jeg vil nu ganske simpelt sige et Par Ord om, hvorfor jeg kan gaa ind paa de af Udvalgets Flertal stillede Forslag. Det er ikke, fordi jeg er veget tilbage for Truslen om en provisorisk Finantslov, men det er, fordi jeg tager hele Stillingen i Betragtning, saaledes som den nu engang er, og saaledes som Resultatet nu engang foreligger. Hvad skulle vi gjøre? Vi maa enten, som bemærket af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), gaa ind paa det Hele, eller vi maa stemme imod det Hele; der er ikke noget andet Valg. At ville gaa ind paa Et, men ikke paa noget Andet er i dette Dilemma noget Nonsens, og jeg har ogsaa hørt, at et æret Medlem, der tidligere havde tænkt paa at indtage et saadant Standpunkt, meget fornuftig har opgivet det og har faaet sin Ros derfor, ikke af mig, men af Andre. Jeg har altsaa spurgt mig selv: Kan Du være bekendt at stemme for det, som her foreligger, naar Du ser, under hvilke Omstændigheder det foreligger? Jeg er da ved at gennemgaa de forskjellige Punkter kommen til den Anskuelse, at denne Finantslov ikke er værre end saa mange andre, jeg har været nødt til at stemme for. Ser jeg dernæst hen til den Strid, der har været ført imellem Landstinget og Folkethinget, viser det sig, at vi dog her have været fri for en Ting, idet vi have været saa kloge at undgaa det Standpunkt, som det ærede Medlem for Beile Amts 5te Valgkreds (Sørensen) vilde have, vi skulde have indtaget. Han sagde nemlig, at man burde have stillet sig paa det bestemte Standpunkt: Hertil og ikke videre; deraf vige vi ikke. Det er den Feil man har begaaet i Landstinget med Hensyn til et enkelt Punkt, og det er den Feil, som ogsaa Regjeringen har begaaet i Landstinget. Saaledes at bagbinde sig selv er en overordentlig stor Feil; naar man staar ligeoverfor andre Magter, der have lige saa stor Magt ved Sagens Afgjørelse som En selv, er det klogest at undlade at binde sig selv. Nogle have villet binde